

ОЛІВЕР ТВІСТ

ЧАРЛЗ ДІККЕНС

Переказ Джилл Тавнер

Ілюстрації Карен Доннеллі

Переклад з англійської
Марії Шурнік

ЗМІСТ

Персонажі	4
Олівер Твіст	7
Подальші кроки	55

ПЕРСОНАЖІ

Олівер Твіст

Олівер — сирота.
Чи вистачить у нього сили
протистояти намаганням
Фейгіна зробити
з нього злодія?

«Спритний Пройда»

«Пройда» — улюбленець
Фейгіна і справжній майстер
своєї справи. Чи може Олівер
довіряти новому другові?

Фейгін

Фейгін доглядає
осиротілих дітей у той час,
як вони заробляють
для нього гроші.
Чи розбагатіє він, зробивши
з Олівера злодія?

Містер Браунлоу

Містер Браунлоу — поважний та м'якосердий джентльмен. Чи подолає його прихильність до Олівера недовіру та сумніви щодо хлопця?

Білл Сайкс

Сайкс — невинуватий злочинець, котрий працює з Фейгіним. Чи зможе він, постійно контролюючи Ненсі, втримати її любов? Чи зіпсує він Олівера?

Ненсі

Ненсі працює на Фейгіна і кохає Білла Сайкса; у неї добре серце. Чи зможе вона врятувати Олівера?

Місіс Мейлі

Місіс Мейлі любить Олівера та співчуває йому. Чи зуміє вона вберегти хлопця від Фейгіна?

ОЛІВЕР ТВІСТ

Олівер Твіст не знав, хто дав йому ім'я. Це не був батько, котрий його ніколи не бачив, і, звісно ж, це не була його мати, яка померла, даруючи йому життя. Напевно, це був хтось у холодному й сірому робітному домі*, де він мешкав разом із сотнями інших хлопчиків-сиріт.

Життя в робітному домі було важким і жорстоким, але найгірше дошкуляла нестача харчів. Під час трапез у сірому кам'яному приміщенні, схожому на печеру, хлопчаки ставали в чергу перед дебелим наглядачем, щоб отримати крихітну порцію сірої, водянистої, рідкої вівсянки. Повернувшись на свої тверді лавки, за кілька секунд жадібно проковтували кашу, так ретельно облизуючи тарілки та ложки, що ніколи не виникало потреби їх мити. Однак їхні шлунки продовжували невдоволено бурчати.

---

* *Робітні дома* — особливі притулки для бідних в Англії XVII–XIX ст., де їх примусово утримували та експлуатували.

Діти були жахливо худими й постійно голодними. Не просто голодними, а справді вмирали від голоду. І коли сироти відчували, що терпіти далі несила, вони вирішили діяти. Хтось із них мусить наважитися та попросити ще їжі. Зробити це вони доручили Оліверу Твісту.

Настав вечір. Щойно хлопці закінчили облизувати ложки, в кімнаті запанувала тиша: чути було лише м'який тупіт двох нерішучих, сполоханих ніжок, що крокували вперед. Олівер поглянув на наглядача і простягнув йому свою тарілку.

